

62018CJ0388

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2019. július 29. (*1)

„Elzetes döntéshozatal – Adózás – Az adójogszabályok harmonizálása – 2006/112/EK irányelv – A hozzáadottértékadó (héa) közös rendszere – A 288. cikk első bekezdésének 1. pontja és 315. cikk – Kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás – A használtcikkkereskedőkre vonatkozó különös szabályozás – Az árásra vonatkozó szabályozás alá tartozó használtcikkkereskedő – A kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás alkalmazhatóságát meghatározó éves árbevétel – Árres vagy kapott összegek”

A C-388/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2018. június 13-án érkezett, 2018. február 7-i határozatával terjesztett elő

a Finanzamt A

és

B

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök, Juhász E. (előadó) és I. Jarukaitis bírák,

előtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

–

a német kormány képviseletében kezdetben: T. Henze és S. Eisenberg, később: S. Eisenberg, meghatalmazotti minőségben,

–

az Európai Bizottság képviseletében L. Mantl és L. Lozano Palacios, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1

Az elzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadórendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: héairányelv) 288. cikke első bekezdése 1. pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2

E kérelmet a Finanzamt A (A adóhatóság, Németország) és a használt autók viszonteladásával foglalkozó B között ez utóbbi éves árbevételének a héairányelvben a kisvállalkozásokra elírt különös szabályozás alkalmazása céljából történő kiszámításának a módszere tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3

A héairányelv 73. cikke a következőket írja elő:

„A 74–77. cikkben foglaltaktól eltérő termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás esetén az adóalap tartalmaz mindent, ami azon teljesítés ellenértékét képezi, amelyet ezért az ügyletért a vevőtől, a szolgáltatás megrendelőjétől vagy harmadik személytől az eladó vagy a szolgáltatás nyújtója kap, vagy amelyet e személyeknek kapniuk kell, beleértve az ezen értékesítés árát közvetlenül befolyásoló támogatásokat.”

4

A héairányelv „Különös szabályozások” elnevezésű XII. címe tartalmazza „A kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozásra” vonatkozó 1. fejezetet. Ezen 1. fejezet „Adómentesség és degresszív adókedvezmény” elnevezésű 2. szakasza ezen irányelv 282–292. cikkét foglalja magában.

5

Az említett irányelv 282. cikke értelmében az említett 2. szakaszban megállapított adómentességet és degresszív adókedvezményt a kisvállalkozások által végzett termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra kell alkalmazni.

6

A héairányelv 288. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az ebben a szakaszban meghatározott szabályozás alkalmazásának alapjául szolgáló árbevétel az alábbi, HÉA nélküli összegekből áll:

1.

az adóztatandó termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás ellenértéke;

2)

a 110. és 111. cikk, a 125. cikk (1) bekezdése, a 127. cikk, valamint a 128. cikk (1) bekezdése értelmében az elzárólagosan megfizetett adó levonásának jogával járó adómentes ügyletek értéke;

3)

a 146–149. és a 151., 152. vagy 153. cikk értelmében adómentes ügyletek értéke;

4)

az ingatlanügyletek, a 135. cikk (1) bekezdésének b)–g) pontjában említett pénzügyi ügyletek és a biztosítási szolgáltatások értéke, kivéve, ha ezek az ügyletek kiegészítéssel jellemezhetők.

A vállalkozás materiális vagy immateriális tárgyi eszközeinek elidegenítését azonban az összeg kiszámításánál figyelmen kívül kell hagyni.”

7

Ezen irányelv 289. cikke szerint „[a]z adómentességet élvező adóalanyok nem jogosultak a 167–171. cikknek és a 173–177. cikknek megfelelő HÉA-levonásra, és számláikon nem tüntethetnek fel HÉA-t”.

8

Az említett irányelv 290. cikkének szövege a következő:

„Az adómentességet élvező adóalanyok vagy az általános HÉA-szabályozást, vagy a 281. cikkben megállapított egyszerűsített szabályokat választhatják. Ez esetben jogosultak a nemzeti jogszabályokban esetlegesen szereplő degresszív adókedvezményekre.”

9

A héairányelv XII. címének 4. fejezete a „Használt cikkek, műalkotások, gyűjteménydarabokra és régiségekre vonatkozó különös szabályozásra” vonatkozik. E 4. fejezet „Használtcikkkereskedőkre vonatkozó különös szabályozás” elnevezésű 2. szakaszának a „Különbözet szerinti szabályozásról” [helyesen: „Árrésre vonatkozó szabályozásról”] szóló 1. alszakaszában található ezen irányelv 312–325. cikke.

10

Az említett irányelv 313. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Használt cikkek, műalkotások, gyűjteménydarabok és régiségek használtcikkkereskedő által történő értékesítése esetén a tagállamok az ebben az alszakaszban foglalt rendelkezéseknek megfelelően, különös szabályozás szerint adóztatják a használtcikkkereskedő nyereségét.”

11

Ugyanezen irányelv 314. cikke a következőket írja elő:

„A különözet szerinti [helyesen: az árrésre vonatkozó] szabályozás használt cikkek, műalkotások, gyűjteménydarabok és régiségek használtcikkkereskedő általi értékesítésére vonatkozik, amennyiben a termékeket a használtcikkkereskedőnek az [Unió] területén az alábbi személyek

valamelyike értékesítette:

a)

nem adóalany személy;

b)

másik adóalany, amennyiben a terméknek e másik adóalany által történő értékesítése a 136. cikk értelmében adómentes;

c)

másik adóalany, amennyiben a terméknek e másik adóalany által történő értékesítése a 282–292. cikkben meghatározott, kisvállalkozásokra vonatkozó adómentesség hatálya alá tartozik, és tárgyi eszközöket érint, vagy

d)

másik használtcikkkereskedő, amennyiben a terméknek e másik használtcikkkereskedő által történő értékesítésére a HÉA-t e különös szabályozás értelmében alkalmazták.”

12

A héairányelv 315. cikkének szövege a következő:

„A 314. cikkben említett termékértékesítés adóalapja a használtcikkkereskedő által elért ár, csökkentve az árrésszel és a HÉA összegével.

A használtcikkkereskedő árrése a terméknek a használtcikkkereskedő által kért eladási ára és a beszerzési ár közötti különbség.”

A német jog

13

Az Umsatzsteuergesetz (a forgalmi adóról szóló törvény, BGBl. 2005. I, 386. o.; a továbbiakban: UStG) alapügy tényállására alkalmazandó változatának „Adóköteles ügyletek” elnevezésű 1. §-a a következőket írja elő:

„(1) Forgalmi adó hatálya alá tartoznak az alábbi ügyletek:

1.

a vállalkozó által belföldön, ellenszolgáltatás fejében, vállalkozási tevékenysége keretében teljesített értékesítések és egyéb szolgáltatásnyújtások [...]”

14

Az UStG „Termékértékesítések, egyéb szolgáltatásnyújtások és a Közösségen belüli termékbeszerzések adóalapja” elnevezésű 10. §-a a következőképpen rendelkezik:

„Az árbevétel termékértékesítés és egyéb szolgáltatásnyújtás (az 1. § (1) bekezdése első pontjának első mondata) [...] esetén az ellenérték alapján kell kiszámítani. Ellenérték mindaz, amit a szolgáltatás címzettje a szolgáltatás megszerzésére fordít, leszámítva azonban a forgalmi adót

[...]"

15

Az UStG-nek „A kisvállalkozók adóztatása” elnevezés? 19. §-a a következ?képpen szól:

„(1) Az 1. § (1) bekezdése 1. pontjának értelmében vett ügyletek után fizetend? forgalmi adót nem vetik ki a [...] vállalkozókra, ha a második mondatban megjelölt árbevétel az arra es? adóval együtt az el?z? naptári évben nem haladta meg a 17500 eurót, és a folyó naptári évben el?reláthatólag nem haladja meg az 50000 eurót. Árbevétel az els? mondat értelmében a kapott ellenértékek alapján megállapított teljes árbevétel, az abban tartalmazott befektetett eszközökb?l származó jövedelemmel csökkentve. [...]

[...]

(3) A teljes árbevétel a vállalkozó által megvalósított, az 1. § (1) bekezdésének 1. pontja értelmében vett adóköteles ügyletek összege a következ? ügyletek levonásával:

[...]"

16

Az UStG-nek „Az árrésre vonatkozó szabályozás” elnevezés? 25a. §-a a következ?ket írja el?:

„(1) Az ingó materiális termékeknek az 1. § (1) bekezdésének 1. pontja értelmében vett értékesítéseire a következ? rendelkezések szerinti adózás vonatkozik (az árrés adóztatása), ha teljesülnek az alábbi feltételek:

[...]

(3) Az árbevételt azon összeg alapján kell megállapítani, amennyivel az eladási ár meghaladja a termék beszerzési árát.

[...]"

Az alapeljárás és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdés

17

B használt járm?vek viszonteladójaként az UStG 25a. §-a alapján az árrésre vonatkozó szabályozás alá tartozó adóköteles ügyleteket hajtott végre. A kapott ellenértékek alapján számított árbevétele a 2009. évben 27358 eurót, a 2010. évben pedig 25115 eurót tett ki.

18

A (2009. évre vonatkozó) 2010. február 10?i és a (2010. évre vonatkozó) 2011. március 23?i héabevallásában B úgy vélte, hogy hivatkozhat az UStG 19. §-a értelmében vett „kisvállalkozói” min?ségre, mivel árbevétele 2009?ben 17328 euró, 2010?ben pedig 17470 euró volt. B az említett árbevételeket nem a kapott ellenértékek alapján, hanem az UStG 25a. §-a (3) bekezdésének megfelelően az árrése alapján számította ki.

19

Ami e héabevallások közül az els?t illeti, az adóhatóság elismerte, hogy a kisvállalkozásokra vonatkozó szabályozás alkalmazásához referenciaként szolgáló éves árbevétel meghatározható

az árrés összege alapján, ezért elfogadta, hogy B-re a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozást alkalmazzák.

20

A második héabevallással kapcsolatban azonban az A adóhatóság 2012. október 4-én adóhatározatban elutasította, hogy a 2010. gazdasági év tekintetében B-re a kisvállalkozókra vonatkozó szabályozást alkalmazzák. A közigazgatási gyakorlatot ugyanis módosította a 2010. október 1-jei Umsatzsteuer-Anwendungserlass (a forgalmi adó alkalmazásáról szóló rendelet, BStBl. 2010. I, 846. o.), amely alapján a kisvállalkozásokra vonatkozó szabályozás alkalmazása tekintetében, különösen az árrésre vonatkozó szabályozásnak a használtcikk-kereskedőkre való alkalmazása esetén az éves árbevételt a kapott ellenértékek, nem pedig az árrés alapján kell kiszámítani.

21

Mivel az ezen adóhatározattal szemben benyújtott panaszt elutasították, B keresetet indított az illetékes Finanzgericht (pénzügyi bíróság, Németország) előtt, amely azzal az indokkal helyezte hatályon kívül az említett adóhatározatot, hogy az árrést meghaladó kapott ellenértékeket nem kell figyelembe venni az árbevétel kiszámításához a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás alkalmazása céljából.

22

E bíróság megállapította, hogy a héairányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontja közvetlen hatállyal bír, és hogy azzal ellentétes az A adóhatóság által elfogadott számítási módszer. E rendelkezés ugyanis kimondja, hogy az árbevétel, amelyet figyelembe kell venni a kisvállalkozásokra vonatkozó szabályozás alkalmazásához, a termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás „adóztatandó” ellenértékéből áll. Márpedig az árrésre vonatkozó szabályozás, amely a B által megvalósított értékesítésekre alkalmazandó, a héairányelv 315. cikke alapján előírja, hogy csak az árrés adóztatandó.

23

A Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország) előtt előterjesztett felülvizsgálati kérelmében az A adóhatóság azt állítja, hogy a héairányelv 288. cikke (1) bekezdése 1. pontjának téves értelmezéséről van szó.

24

Úgy tűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság osztja a Finanzgericht (pénzügyi bíróság) azon álláspontját, amely szerint azt az árbevételt, amelynek referenciaként kell szolgálnia a kisvállalkozásokra vonatkozóan a héairányelv 282. és azt követő cikkeiben előírt szabályozásnak az ezen irányelv 314. cikke alapján az árrésre vonatkozó szabályozás alá tartozó kereskedőkre való alkalmazásához, ezen árrés alapján kell megállapítani, mivel az említett irányelv 313. cikkének (1) bekezdése e kereskedőkre alkalmazandó különös szabályozást ír elő. E bíróság rámutat, hogy a héairányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontja értelmében a figyelembe veendő árbevétel a termékértékesítés „adóztatandó” ellenértékéből áll. Márpedig e pontosítás az adóalap terjedelmére vonatkozik, amely adóalap az ezen irányelv 315. cikkében előírt szabályozás keretében az árrésre korlátozódik.

25

A kérdést előterjesztő bíróság azonban megjegyzi, hogy a héairányelv 288. cikke első

bekezdésének 1. pontjában szereplő „adóztatandó” kifejezés úgy is értelmezhető, hogy csak az adómentes szolgáltatásnyújtásokat kell kizárni a releváns árbevételeből a kisvállalkozásokra vonatkozó szabályozás alkalmazása céljából. E megközelítés értelmében az árrésre vonatkozó szabályozás alá tartozó, nem adómentes, hanem ilyenként adóztatott értékesítéseket teljes egészében, nem pedig kizárólag azon árbevételek alap mértékéig kell figyelembe venni, amely ezen irányelv 315. cikkében szereplő különös szabályozás szerint kerül meghatározásra.

26

A kérdést előterjesztő bíróság egyébként nem zárja ki, hogy a héairányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontja értelmében megállapítható, hogy a termékértékesítések „összege” megfelel a kapott ellenértékek „összegének”, és hogy e rendelkezés következtében az ezen irányelv 73. cikke értelmében vett adóalapra vonatkozik.

27

A Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság), mivel úgy ítélte meg, hogy az előtte folyamatban lévő jogvita megoldásához a héairányelv rendelkezéseinek az értelmezése szükséges, úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [héairányelv] 311. és azt követő cikkei szerinti árrés adóztatása eseteiben [ezen] irányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontját, hogy a [héairányelv] 314. cikkében említett termékértékesítés esetén az eszerint irányadó árbevétele kiszámítása tekintetében az [említett] irányelv 315. cikke szerint a kért eladási ár és a beszerzési ár közötti különbözetet (árrést) kell alapul venni?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

28

Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a héairányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy nemzeti közigazgatási gyakorlat, amely alapján ezen irányelv 315. cikkének megfelelően, kizárólag az elért árrés figyelembevételével számítják ki azt az árbevételt, amely referenciaként szolgál a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás olyan adóalanyra való alkalmazhatóságához, amely a használtcikkkereskedők esetében előírt, árrésre vonatkozó különös szabályozás alá tartozik.

29

A héairányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontja alapján a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás alkalmazásának alapjául szolgáló árbevétele az adóztatandó termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás hűa nélküli ellenértékéből áll.

30

Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az egész Unióban általában önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve nemcsak azok kifejezéseit, hanem e rendelkezések összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját is (2019. május 23-ai WB ítélet, C-658/17, EU:C:2019:444, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31

Ami mindenekelőtt a héairányelv 288. cikke első bekezdése 1. pontjának szó szerinti értelmezését illeti, meg kell jegyezni, hogy egyrészt e rendelkezés szövege szerint az adóztatandó termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások héa nélküli teljes ellenértéke képezi az adóalany árbevételeit, másrészt azonban az „adóztatandó” kifejezés nem az „ellenértékre”, hanem az „értékesítésekre” vagy a „szolgáltatásnyújtásokra” vonatkozik.

32

Ebből következik, hogy szövege szerint e rendelkezés megköveteli, hogy ahhoz, hogy a termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások ellenértékét belefoglalják az adóalany árbevételeibe, azokat mint ilyeneket adóztatni kell, de e rendelkezés nem pontosítja, hogy annak milyen módon kell történnie, vagyis nem határozza meg azokat a módszereket, amelyek szerint azokat adóztatni kell.

33

E megfogalmazásból az sem következik, hogy az értékesítéseket vagy szolgáltatásnyújtásokat minden esetben teljes mértékben meg kell adóztatni.

34

Márpedig nem vitatott, hogy a használtcikkkereskedő által teljesített értékesítéseket akkor is megadóztatják, ha azok különös szabályozás keretében adókötelesek.

35

Következésképpen a héairányelv 288. cikke első bekezdése 1. pontjának szó szerinti értelmezése azt eredményezi, hogy a használtcikkkereskedő által megvalósított értékesítések teljes összege, nem pedig e kereskedő árbevétele képezi a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás alkalmazhatóságához referenciaként szolgáló árbevételt.

36

A héairányelv általános szerkezete, keletkezése és célja megerősíti ezt az értelmezést.

37

Ami ezen irányelv általános szerkezetét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben az említett irányelvben meghatározott két különös szabályozás – nevezetesen a kisvállalkozásokra, illetve a használtcikkkereskedőkre vonatkozó különös szabályozás – közötti viszonyról van szó.

38

Márpedig, amint a német kormány helyesen érvelt, a kisvállalkozásokra, illetve a

használtcikk?keresked?kre vonatkozó különös szabályozás két önálló, egymástól független szabályozás. Mivel e különös szabályozások egyikében sincs utalás a másik szabályozásban található elemekre és fogalmakra, e szabályozások bármelyikének a tartalmát f?szabály szerint a másik tartalmának a figyelembevétele nélkül kell értékelni.

39

Ami a héára vonatkozó szabályozás keletkezését illeti, meg kell jegyezni, hogy e szabályozás alakulása szintén meger?síti azt, hogy a „használtcikk?keresked? által elért árrés” fogalom nem befolyásolhatja azt az értelmezést, amelyet a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás keretében az „árbevétel” fogalmának kell tulajdonítani.

40

Fontos ugyanis emlékeztetni arra, hogy a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozást a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó?rendszer: egységes adóalap?megállapításról szóló, 1977. május 17?i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) vezette be, és hogy csak ezt követ?en, a használtcikk?keresked?kre vonatkozó különös szabályozás megállapítása céljából fogadták el a közös hozzáadottértékadó?rendszer kiegészítésér?l és a 77/388/EGK irányelv módosításáról – használt cikkekre, m?vészeti tárgyakra, gy?jteménydarabokra és régiségekre vonatkozó különleges rendelkezésekr?l szóló, 1994. február 14?i 94/5/EK tanácsi irányelvet (HL 1994. L 60., 16. o.; magyar nyelv? különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 255. o.).

41

A kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás alkalmazása céljából az árbevétel meghatározására vonatkozó, a 77/388 hatodik irányelvben megállapított szabályok ezért nem tekinthet?k olyanoknak, mint amelyeket a használtcikk?keresked?kre vonatkozó, a 94/5 irányelvben megállapított különös szabályokhoz igazítottak, amennyiben nem áll fenn ilyen hozzáigazítást kifejezetten el?író rendelkezés.

42

A kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás célját illet?en a Bíróság kimondta, hogy e különös szabályozással az uniós jogalkotó szándéka az általános héarendszerb?l ered? számviteli követelmények egyszer?sítése volt (2005. október 6?i MyTravel ítélet, C?291/03, EU:C:2005:591, 39. pont), mivel ezen adminisztrációs egyszer?sítések többek között a kisvállalkozások alapítására, tevékenységének és versenyképességének a meger?sítésére irányulnak (2010. október 26?i Schmelz ítélet, C?97/09, EU:C:2010:632, 63. pont; 2019. május 2?i Jarmuškien? ítélet, C?265/18, EU:C:2019:348, 37. pont).

43

E tekintetben a német kormányhoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás célja nem az, hogy meger?sítse a használt cikkek viszonteladásával foglalkozó nagy méret? vállalkozások versenyképességét. Ha az árrést meghaladóan kapott ellenértékeket nem vennék figyelembe az árbevétel e különös szabályozás alkalmazása céljából történ? kiszámítása érdekében, az ilyen vállalkozások, amelyek magas árbevételt érnek el, és az árrésük alacsony, az utóbbi alá tartozhatnának, és ezáltal indokolatlan versenyel?nyben részesülhetnének.

A fenti megállapítások összességére tekintettel az elterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy nemzeti közigazgatási gyakorlat, amely alapján ezen irányelv 315. cikkének megfelelően, kizárólag az elért árrés figyelembevételével számítják ki azt az árbevételt, amely referenciaként szolgál a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás olyan adóalanyra való alkalmazhatóságához, amely a használtcikkkereskedők esetében elírt, árrésre vonatkozó különös szabályozás alá tartozik. Ezt az árbevételt azon teljes, hía nélküli összegek alapján kell megállapítani, amelyeket e használtcikkkereskedő kap vagy kapni fog, függetlenül azon módszerektől, amelyek szerint ezeket az összegeket ténylegesen adóztatják.

A költségekről

Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést elterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadórendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 288. cikke első bekezdésének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy nemzeti közigazgatási gyakorlat, amely alapján ezen irányelv 315. cikkének megfelelően, kizárólag az elért árrés figyelembevételével számítják ki azt az árbevételt, amely referenciaként szolgál a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás olyan adóalanyra való alkalmazhatóságához, amely a használtcikkkereskedők esetében elírt, árrésre vonatkozó különös szabályozás alá tartozik. Ezt az árbevételt azon teljes, hozzáadottértékadó nélküli összegek alapján kell megállapítani, amelyeket e használtcikkkereskedő kap vagy kapni fog, függetlenül azon módszerektől, amelyek szerint ezeket az összegeket ténylegesen adóztatják.

Aláírások

(*1) Az eljárás nyelve: német.